

JENNIFER L. ARMENTROUT

ONIX

Seria LUX • Cartea a doua

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CAPITOLUL 1

Au trecut zece secunde din momentul în care Daemon Black s-a așezat pe scaun și până m-a împuns în omoplat cu pixul lui special. Zece secunde lungi. M-am întors spre el și am inspirat parfumul acela unic, vegetal, care era doar al lui.

Daemon și-a retras mâna și a început să se bată ușor peste buze cu capacul albastru al pixului. Peste buzele alea pe care le știam așa de bine.

— Bună dimineața, Kitten.

M-am străduit să-l privesc în ochi. Verde strălucitor, ca frunzele celui mai proaspăt trandafir.

— Bună dimineața, Daemon.

A înclinat ușor capul, iar șuvițele negre de păr i-au alunecat pe frunte.

— Nu uita că în seara asta avem program.

— Da, știi. De-abia aștept, am zis eu, sec.

Daemon s-a aplecat spre mine, iar puloverul lui închis la culoare s-a întins pe umerii largi. Și-a aplecat banca spre a mea. Le-am auzit pe prietenele mele, Lesa și Carissa, icnind

ușor și știam că toată clasa e cu ochii pe noi. Un colț al gurii lui era ușor ridicat, ca și cum ar fi râs în sinea lui.

Tăcerea devenea prea grea.

— *Ce?*

— Trebuie să ne ocupăm de urma ta, a spus el încet, ca să nu mai audă și alții.

Slavă Domnului. N-aș fi vrut să fiu pusă în situația de a da explicații maselor despre ce urmă e vorba. *A, știi, e doar un reziduu extraterestru, care se prinde de oameni și îi face să lumineze ca niște pomi de Crăciun, devenind astfel un far călăuzitor pentru o rasă malefică de extraterestri. Vrei și tu puțină?*

Da-da.

Mi-am luat și eu pixul, gândindu-mă serios să-l împung și eu.

— Da, măcar atâta lucru știam și eu.

— Și am o idee tare simpatică despre cum am putea face asta.

Știam deja care e ideea lui „simpatică”. Eu. El. Giugiuleală. Am zâmbit, iar privirea lui verde a devenit fierbinte.

— Îți place ideea? a murmurat, cu ochii la buzele mele.

Corpul meu vibra de o cantitate nesănătoasă de tulburare și a trebuit să-mi amintesc că senzațiile astea neașteptate sunt cauzate de bizarele lui farmece extraterestre, nu de mine, personal. Din clipa în care Daemon mă vindecase, după lupta aceea cu arumul, eram conectați, iar dacă pentru el asta era suficient ca să se arunce cu capul înainte într-o relație, pentru mine nu era.

Era ceva *artificial*.

Eu voiam ceea ce avuseseră părinții mei. Iubire eternă. Puternică. Adevărată. O legătură extraterestră sonată nu era nimic pentru mine.

— Nu în viața asta, băiețuș.

— Rezistența ta e inutilă, Kitten.

— Și farmecul tău, la fel.

— O să vedem.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors la banca mea. Daemon era exact ca un copil, dar de multe ori îți venea să-l omori, ceea ce anula partea aia copilăroasă. Nu mereu, e adevărat.

Bătrânul nostru profesor de trigonometrie a intrat în clasă și a început să-și aranjeze un vraf de hârtii, în așteptarea clopoțelului.

Daemon m-a împuns cu pixul în spate. Din nou.

Mi-am încheștat pumnii, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să-l ignor. Dar știam că nu ar ajuta la nimic. Ar continua să mă împungă. M-am întors și m-am uitat la el enervată.

— *Ce mai e, Daemon?*

A avut o mișcare rapidă, ca de cobră. Cu un zâmbet care mi-a provocat tot felul de chestii ciudate în stomac, și-a trecut repede degetele peste obrazul meu și mi-a luat din păr o mică scamă.

M-am uitat la el fix.

— După ore...

Zâmbetul lui pervers îmi stârnea tot felul de idei nebunești, dar n-aveam de gând să-i mai fac jocul. Mi-am dat ochii peste cap și i-am întors spatele. O să rezist în fața hormonilor... și a felului în care mă atingea el la coarda sensibilă, așa cum nimeni nu reușea.

Toată dimineața am avut o durere ușoară la ochiul stâng, lucru de care îl învinovățeam exclusiv pe Daemon.

Pe la prânz, mă simțeam de parcă mă pocnise cineva în cap. Îmi venea s-o iau la fugă din cauza zgomotului continuu din cantină și a mirosului amestecat de dezinfectant și mâncare arsă.

— Ai de gând să mănânci asta?

Dee Black a arătat cu mâna spre brânza proaspătă și ananasul care stăteau în farfuria mea neatinsă.

Am scuturat din cap și am împins tava spre ea, iar stomacul meu s-a răscolit când am văzut-o mâncând.

— Tu ai fi în stare să mănânci cât o întreagă echipă de fotbal.

Lesă se uita la Dee cu o invidie neascunsă în ochii ei negri. Nici nu puteam s-o învinovătesc. O văzusem la un moment dat pe Dee mâncând un pachet întreg de biscuiți Oreo *dintr-o suflare*.

— Cum reușești să faci asta?

Dee și-a ridicat umerii delicați.

— Presupun că am metabolismul rapid.

— Ce-ați mai făcut în weekendul ăsta, fetelor? a întrebat Carissa, ștergându-și încruntată paharul cu mâneca bluzei. Eu am completat formulare de aplicație pentru facultăți.

— Eu m-am giugiulit cu Chad tot weekendul, a zâmbit Lesă.

Apoi fetele s-au uitat spre mine și Dee, așteptând să spunem și noi ce am făcut. Cred că nu era cazul să le povestesc cum am omorât un extraterestru psihotic și am fost cât pe ce să mor în proces.

— Am stat să ne uităm la niște filme tâmpite, a răspuns Dee, zâmbindu-mi ușor, și și-a dat după ureche o buclă rebelă. A fost destul de plictisitor.

Lesă a râs.

— Voi sunteți mereu plictisitoare, fetelor.

Am început să zâmbesc, dar am simțit brusc o gădilătură caldă în ceafă. Discuția de la masă s-a oprit și câteva secunde mai târziu, Daemon se trântea pe scaunul din stânga. În fața mea a apărut un pahar de plastic cu smoothie de căpșuni — preferatul meu. Eram mai mult decât șocată să primesc ceva în dar de la Daemon, cu atât mai mult ceva care chiar îmi plăcea. Degetele noastre s-au atins puțin atunci când am întins mâna după pahar, iar pe piele am simțit imediat un curent electric.

Am luat paharul și am băut o înghițitură. Delicios. Poate o să-mi facă bine la stomac. Și poate aş putea să mă obișnuiesc cu noul Daemon, cel-care-ofereă-cadouri. Îmi plăcea mult mai mult decât Daemon în varianta jigodie.

— Mulțumesc.

A zâmbit drept răspuns.

— Dar băuturile noastre unde sunt? a glumit Lesa.

Daemon a râs.

— Sunt angajat doar de o singură persoană.

Mi-am tras scaunul mai departe de el, cu obraji în flăcări.

— Nu te-am angajat eu cu nimic.

El s-a aplecat spre mine, acoperind distanța pe care eu o pusesem între noi.

— Nu încă.

— Hei, Daemon, sunt și eu aici, s-a încruntat Dee. Mă faci să-mi pierd pofta de mâncare.

— Ca și cum s-ar putea întâmpla asta vreodată, a ripostat Lesa, dându-și ochii peste cap.

Daemon a scos un sandvici imens din geantă. Numai el era în stare să plece de la a patra oră ca să-și cumpere mâncare și să nu fie pedepsit pentru asta. Era pur și simplu... *special*. Toate fetele de la masă, în afară de soră-sa, erau cu ochii pe el. Chiar și unii băieți.

I-a oferit soră-sii un biscuit cu ovăz.

— Nu aveam niște planuri de făcut? a întrebat Carissa, cu două pete strălucitoare colorându-i obraji.

— Ba da, i-a zâmbit Dee Lesei. Planuri mari.

Mi-am trecut mâna peste fruntea umedă de transpirație.

— Ce planuri?

— Am vorbit cu Dee la engleză să dăm o petrecere în weekendul următor, a sărit Carissa, nerăbdătoare. O petrecere așa...

— Uriașă, a zis Lesa.

— Intimă, a corectat-o Carissa, privind-o pe prietena ei cu ochii îngustați. Ceva cu numai câțiva invitați.

Dee a încuviințat din cap, iar ochii ei de un verde intens străluceau de încântare.

— Părinții noștri sunt în oraș vinerea viitoare, așa că pică la fix.

M-am uitat spre Daemon. El mi-a făcut cu ochiul. Inima mea tâmpită a pierdut ritmul.

— Ce mișto că te lasă părinții să dai o petrecere acasă, a spus Carissa. Ai mei ar face infarct numai dacă aş aduce vorba de așa ceva.

Dee a ridicat dintr-un umăr și s-a uitat în altă parte.

— Părinții noștri sunt destul de ca lumea.

M-am străduit să-mi iau o expresie indiferentă, fiindcă am simțit un junghi în piept. Credeam sincer că Dee și-ar fi dorit mai mult decât orice în lumea asta ca părinții ei să fie în viață. Și poate că Daemon își dorea și el același lucru. Dacă ei ar fi trăit, n-ar mai fi fost atâtea responsabilități pe umerii lui.

După ce petrecuserăm atâta timp împreună, ajunsesem să cred că acest comportament urât al lui era cauzat de prea mult stres. Și mai era și moartea fratelui geamăn...

Petrecerea proiectată a devenit singurul subiect al discuțiilor din pauza de masă. Se nimerise destul de bine, fiindcă și ziua mea era sâmbăta viitoare. Dar eram sigură că până vineri, toată școala va vorbi despre asta. Într-un oraș în care culmea dis-tracției era să bei vineri seara pe un câmp de porumb, o asemenea petrecere nu avea cum să rămână „intimă”. Oare Dee își dădea seama de asta?

— N-ai nimic împotriva? l-am întrebat eu în șoaptă pe Daemon.

El a ridicat din umeri.

— Crezi că aş putea s-o împiedic cumva?

Știam că ar fi putut, dacă voia neapărat, ceea ce însemna că nu-l deranjează.

— Un biscuit? m-a întrebat el, întinzându-mi biscuitul plin de fulgi de ciocolată.

Cu riscul de a-mi supăra stomacul, nu puteam să refuz așa ceva.

— Da.

Colțurile gurii i s-au întins într-un zâmbet, apoi s-a aplecat spre mine la doar câțiva centimetri.

— Vino și ia-l.

Vino și...? Daemon a luat biscuitul și l-a prins cu buzele alea pline, bune de sărutat.

Doamne, ce ți-e cu copiiiăștia extraterestri...

Rămăsesem cu gura căscată. Mai multe fete de la masă scoteau niște sunete care mă făceau să mă întreb dacă nu se topiseră cumva sub masă, dar nu mă simțeam în stare să verific ce se întâmplase cu ele.

Biscuitul ăla — buzele alea — erau chiar în fața ochilor mei.

Am simțit că mi se înfierbântă obraji. Simțeam toți ochii îndreptați spre mine, iar Daemon... Doamne sfinte, Daemon își arcuise sprâncenele, provocator.

Dee a icnit.

— Cred că-mi vărs mațele.

Îmi venea să intru în pământ de rușine. Cum se putuse gândi la așa ceva? Să iau biscuitul din gura lui ca într-o scenă din *Doamna și vagabondul* în variantă plus 18? La naiba, mi-ar fi plăcut, de ce să nu recunosc, și nu-mi dădeam seama ce trebuia să cred despre mine.

— A expirat timpul, Kitten.

Mă uitam țintă la el.

A rupt biscuitul și mi-a întins bucata mai mare. Am luat-o repede, aproape hotărâtă să i-o arunc în față, dar... era un biscuit cu ciocolată. Așa că l-am mâncat și mi-a plăcut.

Am luat o gură de smoothie și am simțit un fior pe spate, de parcă cineva se uita insistent la mine. Mi-am rotit privirea prin cantină, așteptându-mă să o văd pe fosta iubită extraterestră a lui Daemon aruncându-mi privirea ei celebră de scorpie, dar Ash Thompson stătea de vorbă cu un băiat. Hmm. Oare o fi fost un

luxen? Nu erau prea mulți de vârsta lor, dar mă îndoiam că Ash, cu orgoliul ei, i-ar fi putut zâmbi unui băiat obișnuit. Mi-am dezlipit privirea de la ei și am început să scanez restul cantinei.

Domnul Garrison stătea în picioare lângă ușile duble de la bibliotecă, dar era cu ochii la o masă de măscărici care făceau desene complicate în piureul din farfurie. Nu am văzut pe nimeni care să se uite măcar într-o doară în direcția noastră.

Am scuturat din cap, mă simțeam stupid că vedeam peste tot ciudațenii. Nu cred că vreun arum ar fi pornit atacul în cantina școlii. Poate eram bolnavă. Mi-au tremurat puțin mâinile când am dat să ating pandantivul pe care îl aveam la gât. Dar obsidianul era rece, liniștitor — o amuletă a siguranței. Așa că era cazul să nu mai fiu așa speriată de bombe. Poate de-aia mă și simțeam amețită și confuză.

Cu siguranță n-avea nicio legătură cu tipul care stătea lângă mine.

*

La oficiul poștal mă așteptau mai multe pachete, iar eu de-abia dacă m-am bucurat puțin. Erau acolo exemplare de lectură de la alți bloggeri, care le trimiteau mai departe pentru recenzii. Iar eu eram, nu știu cum, indiferentă. Încă o dovadă că aveam boala vacii nebune.

Drumul spre casă a fost un chin. Mâinile îmi erau moi. Gândurile îmi erau răvășite. Strângând la piept pachetele primite, am urcat treptele de la verandă, fără să mai iau în seamă furnicăturile pe care le simțeam în ceafă. Și nu l-am băgat în seamă nici pe băiatul de aproape doi metri care se rezema de balustradă.

— N-ai venit direct acasă de la școală.

În tonul lui se citea enervarea. Ca și cum ar fi fost agentul meu, aiurit și super-sexy, de la Serviciile Secrete, iar eu reușisem să scap de sub supravegherea lui.

Mi-am scos cheile cu mâna liberă.

— După cum vezi, am fost la poștă.

Am împins ușa și am trântit grămada de pachete pe masa din hol. El era în spatele meu, normal, nu avea nevoie de invitație ca să intre.

— Corespondența ta putea să mai aștepte.

Daemon a venit după mine la bucătărie.

— Ce-s astea? Numai cărți?

Am luat cutia cu suc de portocale din frigider și am oftat. Oamenii care nu iubeau cărțile nu aveau cum să înțeleagă pasiunea altora pentru ele.

— Da, sunt *numai* cărți.

— Știu că acum e destul de puțin probabil să fie pe aici vreun arum, dar trebuie să fim prudenți, mai ales că ai o urmă care i-ar aduce direct în fața casei. Momentan, asta e mai important decât cărțile tale.

Ei, pe naiba, cărțile mele erau mai importante decât arumii. Mi-am turnat un pahar cu suc, prea obosită să mai intru în discuții cu Daemon. Încă nu ajunseserăm să stăpânim arta conversațiilor politicoase.

— Vrei să bei și tu?

El a oftat.

— Da. Ai lapte?

Am arătat spre frigider.

— Servește-te.

— Tu m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva. N-ar trebui să mă servești tu?

— Eu te-am întrebat dacă vrei suc, am replicat eu, punându-mi paharul pe masă. Tu ai vrut lapte. Și vorbește mai încet. Mama doarme.

El și-a turnat un pahar cu lapte, mormăind ceva. Cum stătea așa lângă mine, am remarcat că purta niște pantaloni negri

de sport, care îmi aminteau de ultima dată când venise acasă la mine îmbrăcat așa. Atunci ne încinsesem ca lumea. Cearta noastră se transformase într-o partidă încinsă de pupăceală desprinsă direct din romanele alea siropoase pe care le citeam eu. Amintirea aia *încă* mă ținea trează noaptea. Nu că aş fi recunoscut asta în fața cuiva.

Fusesse o atmosferă așa de încinsă, încât nebuneala aia extraterestră a lui Daemon făcuse să explodeze aproape toate becurile din casă și îmi prăjise laptopul. Chiar îmi era dor de laptopul și de blogul meu. Mama îmi promisese că o să-mi ia altul de ziua mea. Mai erau două săptămâni până atunci...

Mă jucam cu paharul fără să mă uit la Daemon.

— Pot să te întreb ceva?

— Depinde, a zis el moale.

— Tu... simți ceva când ești în preajma mea?

— Altceva decât ce am simțit azi-dimineață când am văzut ce grozav îți stătea cu blugii ăia?

— Daemon, am oftat eu, încercând să n-o iau în seamă pe fata din mine care urla M-A OBSERVAT! Vorbesc serios.

Degetele lui lungi descriau cercuri pe tăblia de lemn a mesei.

— Simt o căldură și niște furnicături în ceafă. La asta te refereai?

Am ridicat capul. Pe buzele lui era un zâmbet nesigur.

— Da, simți și tu asta?

— De fiecare dată când ești aproape de mine.

— Nu te deranjează?

— Pe tine te deranjează?

Nu prea știam ce să-i răspund. Furnicăturile alea nu erau dureroase sau ceva de genul ăsta, erau numai ciudate. Mă deranja însă ceea ce însemnau ele — conexiunea aia nenorocită despre care nu știam mai nimic. Chiar și inimile noastre băteau la fel.

— Ar putea să fie... un efect secundar al vindecării, a spus Daemon și s-a uitat la mine pe deasupra paharului.

Pun pariu că tot sexy ar arăta și dacă ar avea o mustață de lapte.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Nu chiar.

— De ce?

— Arăți ca naiba.

Altă dată, un asemenea comentariu ar fi stârnit un război total, dar acum nu am făcut decât să-mi pun pe masă paharul pe jumătate gol.

— Cred că am răcit sau ceva.

Și-a încruntat sprâncenele. Conceptul de boală îi era complet necunoscut lui Daemon. Luxenii nu se îmbolnăveau niciodată. Adică nici măcar o dată.

— Ce ai?

— Nu știu. Cred că am luat vreun microb extraterestru.

Daemon a pufnit în râs.

— Puțin probabil. Dar nu-mi permit să te am bolnavă. Trebuie să ieșim undeva și să scăpăm de urma aia. Până atunci ești...

— Dacă mai zici iar că sunt o slăbiciune pentru tine, să știi că te bat.

Furia îmi alungase greața pe care o simțeam.

— Cred că am demonstrat deja că nu sunt, mai ales când l-am îndepărtat pe Baruck de casă, după care tot *eu* l-am și omorât, am zis, chinându-mă să nu ridic vocea. Doar fiindcă sunt o ființă umană nu înseamnă automat că sunt și slabă.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, cu sprâncenele arcuite.

— Până una-alta, voiam să spun că ești *în pericol*.

— Ah.

M-am îmbujorat toată. Ups.

— În fine, dar nu sunt slabă.

Acum stătea la masă, și în secunda următoare era îngenunchiat la picioarele mele. Trebuia să ridice ușor capul ca să mă privească în față.

— Știu că nu ești slabă. Ai demonstrat asta. Iar ce-ai făcut weekendul trecut, când te-ai folosit de puterile noastre, a fost grozav. Tot nu-mi dau seama cum s-a întâmplat chestia aia, dar nu ești slabă. Deloc.

Uf. Era greu să rămân la fel de hotărâtă că n-am să cad în capcana de a mă apropia de el, când el se purta așa de... *frumos* și când se uita la mine ca și cum aș fi fost ultima bucățică de ciocolată din lumea asta.

Ceea ce mi-a adus aminte de nenorocitul ăla de biscuit cu ciocolată pe care îl ținuse în gură.

I-a tresărit ușor un colț al gurii, de parcă ar fi știut la ce mă gândesc și se străduia să nu zâmbească. Nu cu rânjetul ăla al lui, ci un zâmbet adevărat. Apoi brusc a fost în picioare, dominându-mă cu înălțimea lui.

— Acum aș vrea să-mi arăți că nu ești slabă. Mișcă-ți fundul și hai să scăpăm de urma aceea.

Am scos un geamăt.

— Daemon, chiar nu mă simt bine.

— Kat...

— Și nu spun asta ca să te enervez pe tine, am adăugat. Îmi vine să vomit.

El și-a încrucișat brațele musculoase, ceea ce a făcut să i se întindă peste piept tricoul *Under Armour*.

— Nu e deloc prudent să bântui peste tot când ești luminoasă ca un far nenorocit. Atâta timp cât ai urma asta, nu poți să faci chiar ce vrei. Și unde vrei.

M-am ridicat de la masă, încercând să nu-mi iau în seamă stomacul tulburat.

— Mă duc să mă schimb.

S-a tras înapoi un pas, cu ochii mari de uimire.

— Cedezi tu așa de ușor?

— Să cedez? Am râs fără veselie. Nu vreau decât să scap de tine.

Daemon a chicotit amuzat.

— N-ai decât să-ți repeți asta, Kitten.

— Și tu n-ai decât să iei în continuare steroizii ăia pentru orgoliul tău.

Într-o clipă a fost fix în fața mea, împiedicându-mă să ies. Apoi s-a aplecat spre mine, și-a apropiat capul de fața mea cu ochii plini de aluzii. M-am tras înapoi până când mâinile mele au găsit marginea mesei.

— Ce? am întrebat eu.

S-a aplecat spre mine iar, apucându-mă cu mâinile de șolduri. Îi simțeam respirația caldă pe obraz, apoi privirile ni s-au încrucișat. S-a apropiat puțin mai mult și buzele lui mi-au atins bărbia. Am icnit sugrumat și m-am clătinat înspre el.

O secundă mai târziu, Daemon s-a tras înapoi, pufnind cu aroganță.

— Vezi... nu e niciun orgoliu. Du-te și pregătește-te.

Fir-ar!

I-am arătat degetul mijlociu, am ieșit din bucătărie și am urcat scările.

Îmi simțeam pielea scârbos de transpirată și asta n-avea nicio legătură cu ce se întâmplase adineauri, totuși mi-am pus niște pantaloni și o bluză groasă de trening. Să alerg era ultimul lucru pe care mi-l doream acum. Dar nu mă așteptam ca lui Daemon să-i pese că nu mă simt bine.

Lui îi păsa doar de el și de soră-sa.

Nu-i adevărat, mi-a șoptit o voce enervantă care se strecurase în capul meu. Dar poate că vocea avea dreptate. El mă vindecase atunci, când putea foarte bine să mă lase să mor acolo, și apoi îi auzisem și gândurile, îl auzisem cum mă implora să nu-l părăsesc.

Indiferent cum era, acum eu trebuia să trec peste senzația aia de vomă și să mă duc să mă distrez alergând. Un fel de al șaselea simț al meu îmi spunea că asta n-o să se termine prea bine.